

Які дивовижні малюнки були в альбомі Кароліни! Бірюзові моря, золотий пісок, казкові істоти з великими очима, крилаті чудовиська, ніжні принцеси...

Але найбільше вражало те, що цей альбом мав таємницю: усе, що Кароліна малювала в ньому вдень, уночі оживало! Треба було бути дуже обережними, щоб чарівні малюнки не затягнули у себе, — хто знає, чи є вихід з тих зачарованих світів... Одного разу так і сталося. Маленький Марко раптово зник, і тільки слід його крихітної ніжки залишився на малюнку. Подружки Ліна і Кароліна вирушають на допомогу хлопчику — і поринають у казкові пригоди! Шукаючи маленького братика, відважні дівчатка потрапляють на острів Сумних Принцес, відвідують країни Самотніх Батьків і Самотніх Дітей та опиняються у царстві Червоного Чепура...

Чи вдасться подружкам знайти хлопчика, який загубився у казковому світі, та повернутися додому?

www.trade.bookclub.ua

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-8788-7

9 789661 487887

АННА МАЛІГОН

Царівний альбом Кароліни

АННА МАЛІГОН

Царівний альбом Кароліни

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

*Тригоди у казковій
країні починаються!*

АННА МАЛІГОН

Царівний
альбом
Кароліни

ХАРКІВ КЛУБ
2015 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
М18

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Художники *Аліса Савицька, Аліса Франц*
Ілюстрація на обкладинці *Анастасії Кустової*

Літературно-художнє видання

МАЛІГОН Анна
Чарівний альбом Кароліни

Для дітей середнього шкільного віку

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *О. В. Трефілова*
Відповідальний за випуск *О. М. Сомова*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Л. А. Зеленська*

Підписано до друку 15.07.2015.
Формат 200х200.
Папір офсетний. Гарнітура «TextBook».
Наклад 4000 пр. Зам. № .

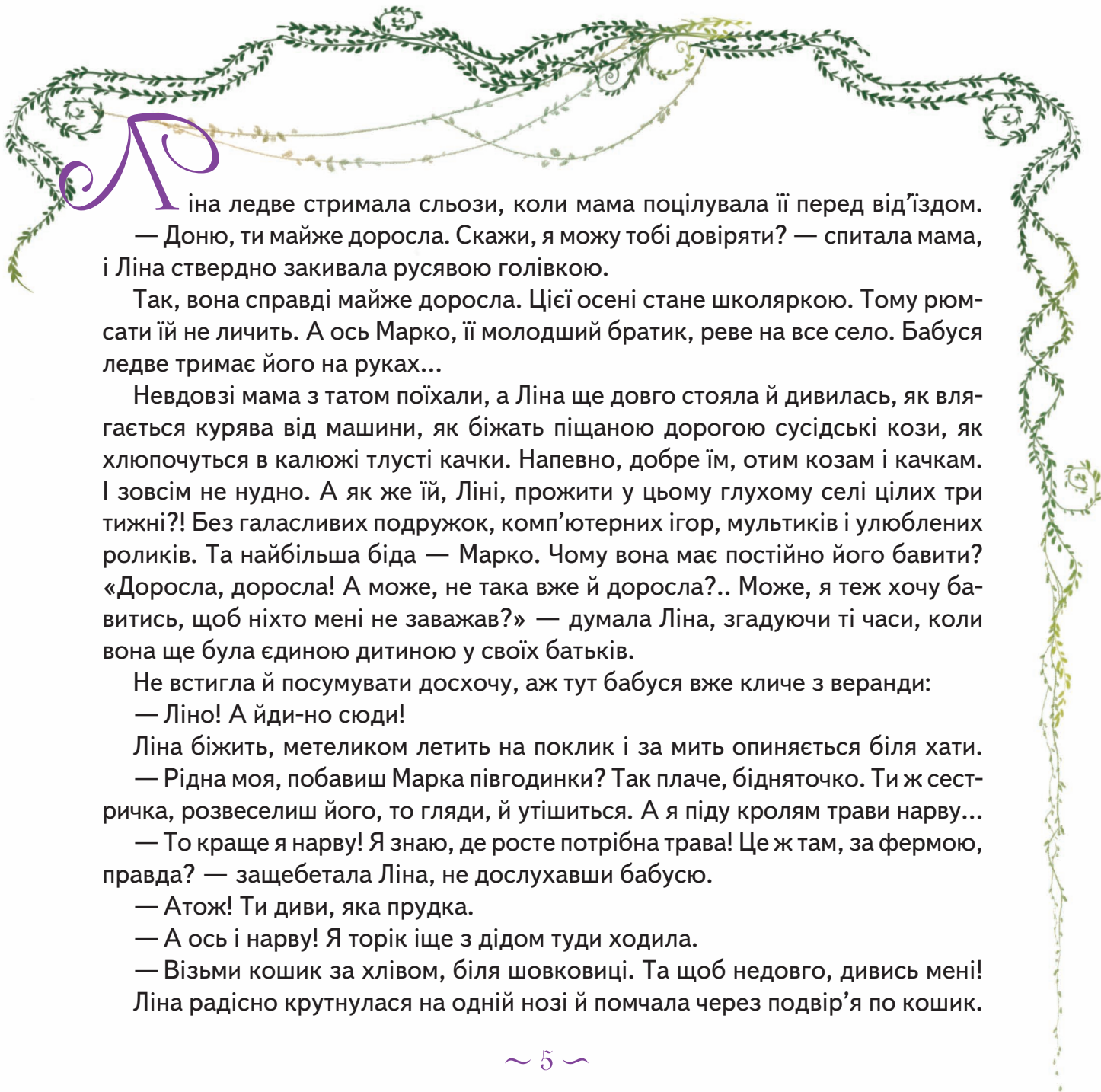
Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля» Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а, E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

ISBN 978-966-14-8788-7

© Анна Малігон, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
видання українською мовою, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
художнє оформлення, 2015

Ліна ледве стримала сльози, коли мама поцілувала її перед від'їздом.
— Доню, ти майже доросла. Скажи, я можу тобі довіряти? — спитала мама, і Ліна ствердно закивала русавою голівкою.

Так, вона справді майже доросла. Цієї осені стане школяркою. Тому рюмсати їй не личить. А ось Марко, її молодший братик, реве на все село. Бабуся ледве тримає його на руках...

Невдовзі мама з татом поїхали, а Ліна ще довго стояла й дивилась, як влягається курява від машини, як біжать піщаною дорогою сусідські кози, як хлюпочуться в калюжі тлусті качки. Напевно, добре їм, отим козам і качкам. І зовсім не нудно. А як же їй, Ліні, прожити у цьому глухому селі цілих три тижні?! Без галасливих подружок, комп'ютерних ігор, мультиків і улюблених роликів. Та найбільша біда — Марко. Чому вона має постійно його бавити? «Доросла, доросла! А може, не така вже й доросла?.. Може, я теж хочу бавитись, щоб ніхто мені не заважав?» — думала Ліна, згадуючи ті часи, коли вона ще була єдиною дитиною у своїх батьків.

Не встигла й посумувати досхочу, аж тут бабуся вже кличе з веранди:

— Ліно! А йди-но сюди!

Ліна біжить, метеликом летить на поклик і за мить опиняється біля хати.

— Рідна моя, побавиш Марка півгодинки? Так плаче, бідняточко. Ти ж сестричка, розвеселиш його, то гляди, й утішисься. А я піду кролям трави нарву...

— То краще я нарву! Я знаю, де росте потрібна трава! Це ж там, за фермою, правда? — защебетала Ліна, не дослухавши бабусю.

— Атож! Ти диви, яка прудка.

— А ось і нарву! Я торік іще з дідом туди ходила.

— Візьми кошик за хлівом, біля шовковиці. Та щоб недовго, дивись мені!

Ліна радісно крутнулася на одній нозі й помчала через подвір'я по кошик.

* * *

...Рвати траву нелегко. Довгі, гострі стебла ріжуть долоньки, обпікають пальці. Ось і долоні вже зелені, наче в лісовій людини! Майже все літо Ліна провела у дитячому таборі відпочинку, де було неймовірно весело. А щовечора перед сном діти розповідали страшні історії. Наприклад, про зелену лісову людину, яка виходить із лісу вночі й шукає собі поживи.

Кошик наповнюється надто повільно. Якби з друзями — давно б уже впоралася з роботою. Та село невеличке і знайти друзів тут — непросто. Ось якийсь хлопчак не їде, а летить по стежці на велосипеді.

— Дорогу, мала! — гукає до Ліни здаля.

«Гм... Не така вже й мала...» — подумала Ліна і навіть усміхнулася.

— Ти що, беззуба, оглухла? — хлопець ледве ухилився, об'їхавши Ліну.

Ти дивись, який невіглас! Раніше вона ніби й не сумувала через відсутність двох передніх зубів. Навіть раділа — скоро нові з'являться. А тут — бач, яке нахабне! Тільки настрої зіпсував. А тим часом небо посіріло, насувається гроза. Ліна вирішила тікати. Хоч і неповний кошик, та кроликам вистачить. Перші важкі краплі дощу наздогнали її біля воріт, де на неї вже чекала бабуся:

— Ну хіба ж так можна? Хіба я тобі не казала?..

— Та що ви, бабуню? Я не боюся дощу. Тільки... з травною не дуже впоралася.

— Та Бог із тими кролями, дитино! Ходімо до хати.

* * *

У хаті посутеніло, ніби вже вечір. Смачно пахло пирогами. Посеред столу стояла велика миска, а там... не просто пироги, а м'які духмяні сонечка. Ліна взяла один, надкусила — фе, з сиром. Не любить вона такого! Узяла інший, теж надкусила — шовковиця... Ні, шовковицю вона теж не любить. А третій виявився з малиною — о, це інша справа! Підійшла до вікна, жуючи пиріг, і стала дивитися на зливу. Як же хороше! І Марко заснув, не ходить по п'ятах, не канючить... Ліна довго вдивлялася у пасма зливи за склом, аж раптом по-

бачила у вікні будинку, що навпроти, маленьку дівчинку. Спершу Ліна подумала, що це їй просто здалося. Буває ж таке — феї дощу напускають на людей видіння. Придивилася ще раз — усе ж таки дівчинка! Чорнява, як вороняtko.

— Бабуню, бабуню! А ти казала, дітей тут нема! А дивись, он там, у вікні... Чому я раніше її ніколи не бачила?

— Тсс... — прошепотіла бабуся. — Та красуня не зможе стати твоєю подругою.

— Але чому? Глянь, вона теж на мене дивиться.

— Ліночко, тобі так здається. Вона нікого не бачить і не чує.

— То що ж це? Сусідка наша сліпа та глуха?

— Ні, дитинко. Не сліпа вона і не глуха. Просто живе у своєму світі. Не знаю, як тобі це пояснити. Ну... ніби хворенька трохи. Забудь про неї, та й по всьому.

Ліна задумалась. Як це так — у своєму світі? Є міста і села. Будинки, дерева й квіти. Люди, тварини... Є багато приємних речей, як, наприклад, кінотеатри, ігрові центри, роллердроми... Є прекрасні ляльки, смачне морозиво й мамина любов. Аж тут раптом виявляється, що існує ще якийсь інший світ... Ліна знову подивилася на дівчинку, навіть помахала їй рукою. А потім... Потім дивна сусідка їй усміхнулася. По-справжньому, щиро, як усміхаються всі дівчатка, коли готові розкрити серце для дружби.

— Баааа! Ти бачила?! — радісно вигукнула Ліна

— Що я мала побачити? — почувся здивований бабусин голос.

— Вона мені усміхнулася.

— Не може такого бути, серце моє. Це тобі привиділося.

— Та як же не може? У мене гарний зір і я точно бачила, що вона...

— Ліночко, їж пироги. — Бабуся взяла Ліну за плечі й відвела від вікна.

терасі, а за столом — дві панянки. То ж Ліна з Кароліною! На столі — чайник, чашечки, великий торт і букет хризантем. Поряд на стільчику сидить Багіра, звісивши задні лапки, а передніми тримає шматочок торта. Хто ж четвертий сидить із ними? Звісно, Марко! Хлопчик із синіми, як льон, очима — такого важко не впізнати. Чемно сидить, чайок попиває. А вгорі напис — «Для Ліни — усе те, що має збутися». І внизу інший напис — «Уночі не розгортай!» Ліна мало не підстрибнула від щастя. Так, усе неодмінно має збутися. І несуттєво, коли саме. Кароліна завжди дотримувала слова. Потрібно лише почекати...

...За вікнами повзла сіра траса, і велике помаранчеве сонце висіло над лісом, ніби ось-ось зірветься й упаде.

— Тату, а що буде, коли сонце впаде? — впівголоса запитала Ліна.

— Ніч буде, — спокійно відповів тато.

— Вічна ніч?

— Усе може бути...

— І дідусь казав, що все може бути.

— Ліно, ти б краще про школу думала, — зауважила мама.

Ліна справді намагалася думати про школу, та в неї нічого не виходило. «Ні, — вирішила вона, — спочатку я думатиму про сонце. І як добре, що люди не вміють читати чужих думок!».

Ліна заплющила очі й уявила себе вільною птахою, що літає високо над землею. Потім їй здалося, що вона бачить перед собою величезне сонце — приємне й зовсім не гаряче. Вона хотіла поділитися своїм відкриттям з усіма: дивіться, дивіться, як тут чудово, гайда всі сюди!

А мама, озираячись, не могла намілуватися з того, як гарно сплять її діти. І лише сторінки альбому тріпотіли від легенького протягу. Так закінчилося найкраще літо майже дорослої Ліни...

